

glad ved dets Fremkomst og erklærede, at kunde man ikke faa begge Dele, baade Arbejdsretter og Enighedskamre, nu vel, saa kunde han nøjes med Arbejdsretter alene, men helst begge Dele. Det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), der nu forleden stillede sig saa overlegent afvisende overfor mine Bemærkninger, sagde ved den Lejlighed, altsaa i 1894, at det Forslag, som vi da beskæftigede os med, havde en betydelig og aktuel Interesse; „det maa anses for fuldt beføjet, at Lovgivningsmagten her i Landet, som i saa mange andre Lande, tager fat paa dette Emne“. Sagen gik i Udvalg, Udvalget afgav Betænkning. Udvalgets Ordfører var det ærede Medlem for Æbeltoft (N. Neergaard), og dette ærede Medlem udtalte — jeg skal ikke læse lange Stykker op af Tidendens, men der er et Punkt af Ordførens Tale, jeg gerne ved denne Lejlighed vil bringe i Erindring — altsaa det ærede Medlem udtalte: „Den store Fordel ved Enighedskamre er, at det er en fast Institution; ellers naar man staar overfor Tvistigheder med Hensyn til fremtidige Arbejdsvilkkaar, er jo Ulykken den, at Stemningen maaske allerede er ophidset Parterne imellem, og det vil derved blive umuligt at finde Voldgiftsmænd, som man fra begge Sider har den tilbørlige Tillid til. Og selv om der maatte findes en fast Voldgiftsinstitution indenfor vedkommende Fag, er det dog saaledes, at det er de umiddelbare eller de saa godt som umiddelbare Parter, der staa over for hinanden. Der ville jo Enighedskamrene, som de her ere tænkt sammensatte, kunne danne en mere uinteresseret og uhildet Instans, for hvilken Parterne kunde forelægge deres Sag, og som kunde søge at mægle“. Senere bliver der Tale om eventuel Overgang til tvungen Voldgift, eftersom Forholdene maatte udvikle sig, og Parterne dertil maatte være villige. Saaledes udtalte Ordføreren for Udvalget, det ærede Medlem for Æbeltoft, sig. Repræsentanten for Socialdemokraterne, det ærede Medlem for Københavns 9ende Valgkreds (Hørdum), sagde: „Jeg tror derfor, at man bør prøve sig frem, og jeg tror, at hvis man i det hele taget griber Sagen fornuftigt an, vil den faa en ganske overordentlig stor social Betydning og vil navnlig bidrage til, om jeg saa maa sige, at udjævne den Kløft, de uheldige Forhold, der eksistere mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, have fremkaldt. Jeg tror, den vil bidrage til at tilvejebringe en bedre Forstaaelse og da særlig den Forstaaelse, at Arbejdere og Arbejdsgivere i Virkeligheden

ikke ere to Parter med helt modsatte Interesser, men hvis de ville deres Fags og deres Stands Vel, maa de komme til at se paa hinanden paa en anden Maade, end de have gjort til Dato. Jeg tror virkelig, at denne Lov vil kunne bidrage ikke saa ganske lidt dertil, naar den bliver anvendt fornuftigt og faar den Tilslutning fra Parterne, som er nødvendig, og som jeg gerne har været med til at lægge mit lille Lod i Vægtskaalen for.“

Saaledes faldt der Udtalelser fra forskellige Sider her i Salen om denne Lov, og den gik til Landstinget, hvor den slæbte sig igennem et Par Samlinger og omsider døde Straadøden. Ja, det gjorde den selvfølgelig, fordi der, efterhaanden som Tiden gik, ikke viste sig at være Stemning for den i de Organisationer, som repræsenterer disse to, om jeg saa maa sige, Arbejdshære, som staa mod hinanden. Ja, jeg siger endnu blot derom dette, at hvis de Herrer fremdeles mene, at der ikke er Anledning for Lovgivningsmagten til at beskæftige sig dermed, saa beskæftiger Lovgivningsmagten sig sikkert ikke dermed, men idet man afviser det, synes jeg, man bør vide, at man i nogen Grad paatager sig en Garanti overfor det øvrige Samfund i Henseende til saadanne faretruende Konflikter som den store Lock-out, vi i Sommer havde hængende over os.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mente, at Botemidlet var Socialismen, men det ærede Medlem viste ikke Vej i saa Henseende. Det ærede Medlem skylder os en nærmere Forklaring paa, hvorledes Ordningen under den socialistiske Stat kan træffes saaledes, at Utilfredshed udelukkes, hvorledes vi kunne komme til en Ordning, hvor ingen, og da navnlig ikke de, der skulle arbejde med Haanden, gøre det grovere og mindre ansete Arbejde, stille Krav om bedre Vilkkaar end dem, den socialistiske Stats Styrere nu en Gang tilmaale. Vi maa have en Paavisning af, hvorledes den socialistiske Stat kan hindre, at der opstaar Konflikt, og hvordan en Konflikt, naar den dog maatte opstaa, kan bilægges.

Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) sagde ud fra den samme Betragtning, at den socialistiske Stat skal vokse organisk ud af det nuværende Samfund. Ja, det lyder jo kønt, men hvad er det andet end Ord, jeg ved ikke, om jeg maa bruge Udtrykket „Frase“. Det er ikke saadanne Ord, vi trænge til at høre. Vi trænge til en Paavisning